

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v plénu složeném z předsedy Pavla Rychetského a soudkyň a soudců Ludvíka Davida, Jaroslava Fenyka, Josefa Fialy, Jana Filipa, Jaromíra Jirsy, Tomáše Lichovníka (soudce zpravodaj), Jana Musila, Vladimíra Sládečka, Radovana Suchánka, Kateřiny Šimáčkové, Vojtěcha Šimíčka, Milady Tomkové, Davida Uhlíře a Jiřího Zemánka o návrhu stěžovatelky **PhDr. Terezie Holovské**, zastoupené Janem Kalvodou, advokátem se sídlem Bělohorská 238/85, Praha 6, směřujícím proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017 č. j. Vol. 84/2017-175, za účasti **Nejvyššího správního soudu** jako účastníka řízení, a 1) **Ministerstva vnitra**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, 2) **Mgr. Petra Hanniga**, 3) **MUDr. Bc. Marka Hilšera, Ph.D.**, 4) **RNDr. Jiřího Hynka**, 5) **Ing. Vratislava Kulhánka, Dr.h.c.**, a 6) **Ing. Mirka Topolánka**, jako vedlejších účastníků, **takto:**

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

1. Včas podanou (dne 24. 12. 2017) ústavní stížností [§ 72 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“)], a splňující též ostatní zákonem stanovené podmínky řízení, se stěžovatelka domáhala zrušení v záhlaví označeného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017. Napadeným usnesením Nejvyšší správní soud odmítl návrh stěžovatelky, kterým se domáhala zrušení registrace kandidátních listin pro volby prezidenta republiky v roce 2018, a to u kandidátů Petra Hanniga, Marka Hilšera, Jiřího Hynka, Vratislava Kulhánka a Mirka Topolánka. Důvod pro zrušení registrace kandidátních listin spatřovala stěžovatelka v tom, že mezi navrhuječímí poslanci či senátory kandidátů, jejichž registraci zpochybňuje, jsou tací, kteří již dříve navrhli jiného kandidáta, ačkoli jsou oprávněni podat pouze jednu kandidátní listinu, a proto v jejich případě nelze k návrhu výše zmíněných kandidátů přihlížet. Současně počet návrhů těch poslanců či senátorů, kteří navrhují kandidáta poprvé, není dostatečný ve smyslu § 21 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (zákon o volbě prezidenta republiky), ve znění pozdějších předpisů.

2. Jak vyplývá z ústavní stížnosti a z připojených listin, stěžovatelka se jako navrhuječící občan ve smyslu zákona o volbě prezidenta republiky domáhala zrušení registrace pěti kandidátů dle § 65 odst. 2 citovaného zákona a § 89 odst. 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Dle stěžovatelky „zásadním důvodem pro návrh i zásadním právním problémem byla otázka, zda navrhuječící poslanci či senátoři, o nichž zákon stanoví, že mohou podat jednu kandidátní listinu, mají ve skutečnosti jako jednotlivci k dispozici prakticky neomezený počet

podání kandidátních listin“. Stěžovatelka opřela svoji aktivní žalobní legitimaci především o skutečnost, že sama podala kandidátní listinu (navrhující sebe sama s podporou jediného - vlastního - hlasu), nicméně je „navrhujícím občanem“ dle § 65 odst. 2 zákona o volbě prezidenta, a „občanem, který navrhl kandidáta na funkci prezidenta republiky“ ve smyslu § 89 odst. 4 s. ř. s. Ačkoli byla rozhodnutím Ministerstva vnitra registrace kandidátní listiny stěžovatelky odmítnuta, stěžovatelka se ochrany před odmítnutím své vlastní kandidatury nedomáhala „z evidentního důvodu: takový postup by byl zjevně nevážený, neboť nesporně nesplnila zákonné podmínky registrace své kandidátní listiny“, a vzbudil by „oprávněné podezření, že představuje jen formální podporu jejího návrhu, resp. její legitimace“. Svou aktivní legitimaci stěžovatelka založila „na logice rozhodnutí“ Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012 č. j. Vol 7/2012-69 (dále jen „usnesení či věc Kesner II“). Jedna z argumentačních linií tohoto usnesení se váže k současně podanému návrhu ve věci ochrany vlastní registrace, tato skutečnost však podle stěžovatelky není zásadní. Nosná je především interpretační zásada *in dubio pro libertate*. Nejvyšší správní soud v usnesení Kesner II rozhodl „na základě pouhé možnosti, že kandidát uspěje s ochranou své vlastní kandidatury“, a proto mu přiznal aktivní legitimaci napadnout registraci jiného kandidáta, aniž se vůbec zabýval „(ani nemohl) pravděpodobností jeho úspěchu; [kandidatura] mohla být stejně tak hypotetická. Přiznal tedy v posledku ochranu eventuálního subjektivního práva“. Podle stěžovatelky proto nezahájené řízení ve věci ochrany vlastní registrace nebrání úspěšnosti návrhu na zrušení registrace jiného kandidáta.

3. Napadeným usnesením Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky odmítl pro nedostatek její aktivní legitimace k návrhu. Nad rámec nezbytného odůvodnění (a dle Ústavního soudu nepřipustně) se pak zabýval i meritem věci. Při posuzování aktivní legitimace stěžovatelky vycházel Nejvyšší správní soud z následujících zjištění. Na kandidátní listině stěžovatelky není uvedeno, kdo ji podává. Je zde jen nečitelný podpis, zřejmě stěžovatelky. Na připojeném petičním archu je jediný podpis, a to podpis stěžovatelky. Stěžovatelka tak vystupovala současně jako navrhující občan, navrhovaný kandidát a jediný občan, který svou vlastní kandidaturu podpořil podpisem. Ministerstvo vnitra odmítlo registraci kandidátní listiny stěžovatelky, a ta se nedomáhala soudního přezkumu tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud odlišil návrh stěžovatelky od věci Kesner II, v níž důvodem pro přiznání aktivní legitimace navrhovatele byla (byť i jen hypotetická) možnost být soupeřem ostatních kandidátů. Jestliže stěžovatelka soudně nenapadla rozhodnutí o odmítnutí registrace její kandidátní listiny, nemá tak ani hypotetickou šanci být kandidátkou na funkci prezidenta republiky ve volbách v roce 2018. Nemá tedy ani hypotetickou šanci být soupeřkou kandidátů, jejichž kandidátní listiny napadla. A nemá tedy ani aktivní legitimaci k podání návrhu v neprospěch registrace kandidátních listin ostatních kandidátů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti důsledně odlišil okruh navrhovatelů v řízeních podle § 65 odst. 1, odst. 2 a § 66 zákona o volbě prezidenta republiky. Zdůraznil, že registraci nenapadl úspěšně nikdo z těch, jimž právo podat takový návrh zákon přiznává, proto je nutno na vedlejší účastníky „hledět v těchto volbách jako na řádně zaregistrované, a tudíž oprávněné zúčastnit se volby“.

4. Svou ústavní stížnost stěžovatelka odůvodnila tím, že napadeným rozhodnutím byla zasažena její následující práva. Právo na soudní ochranu, a to konkrétně právo na přístup k soudu, a dále právo na zákonného soudce. Porušení práva na přístup k soudu spatřuje stěžovatelka v tom, že Nejvyšší správní soud v rozporu se svou dosavadní judikaturou neuznal aktivní legitimaci stěžovatelky a její návrh odmítl. Chtěl-li se přitom od své dosavadní judikatury odchýlit, měl ve věci rozhodovat rozšířený senát (§ 17 s. ř. s.). Zásah do legitimního očekávání správnosti rozhodovacích aktů státní moci spatřovala stěžovatelka

rovněž ve vybočení z ustálené rozhodovací praxe ohledně aktivní legitimace. Stěžovatelka namítala, že bylo porušeno i její právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců a právo na přístup k voleným a jiným veřejným funkcím za rovných podmínek. Dle stěžovatelky jí byla rovnost podmínek upřena zásahem Ministerstva vnitra, které v závěru nominační fáze voleb změnilo pravidla navrhování kandidátů.

5. Rozhodnutím ze dne 25. 3. 2014 č. Org. 24/14, o atrahování působnosti (vyhlášeném pod č. 52/2014 Sb.), si plénum Ústavního soudu podle § 11 odst. 2 písm. k) zákona o Ústavním soudu mimo jiné vyhradilo rozhodovat o ústavních stížnostech směřujících proti rozhodnutí správního soudu o neplatnosti voleb do Parlamentu, Evropského parlamentu nebo volby prezidenta republiky nebo neplatnosti hlasování nebo neplatnosti volby kandidáta v těchto volbách ve smyslu § 90 s. ř. s. [čl. 1 odst. 1 písm. g)]. Z tohoto důvodu o ústavní stížnosti rozhodlo plénum Ústavního soudu.

6. Ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vymezuje kategorii zjevně neopodstatněných návrhů. To dává Ústavnímu soudu v zájmu racionality a efektivity jeho řízení pravomoc posoudit „přijatelnost“ návrhu před tím, než dospěje k závěru, že o něm rozhodne meritorně nálezem. Jde o specifickou a relativně samostatnou část řízení, která nemá charakter řízení kontradiktorního. To je také případ návrhu nyní přezkoumávaného.

7. Napadenému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu stěžovatelka především vytýká, že se v otázce aktivní legitimace odchýlil od své předchozí judikatury, a to konkrétně od usnesení Kesner II. Podle Ústavního soudu však nejde o odchýlení se od předchozí judikatury, ale spíše o její rozvinutí. Jak již bylo uvedeno shora, ve věci Kesner II přiznal Nejvyšší správní soud navrhovateli aktivní legitimaci. Navrhovatel Ing. Jiří Kesner také jako kandidáta na funkci prezidenta republiky nominoval sám sebe a ke své nominaci připojil jen 54 podpisů podporujících občanů. Potud je jeho věc shodná s věcí stěžovatelky. Na rozdíl od ní však soudně napadl i rozhodnutí Ministerstva vnitra o odmítnutí registrace jeho kandidátní listiny. A právě na této skutečnosti postavil Nejvyšší správní soud aktivní legitimaci Ing. Kesnera. Ačkoli jeho naděje na registraci kandidátní listiny byla jen hypotetická, stále zde teoreticky byla. U stěžovatelky, která odmítnutí registrace soudně nenapadla, však není vůbec žádná. Nejde tedy o dva stejné případy. Ve věci Kesner II Nejvyšší správní soud nemusel zvažovat situaci, kdy odmítnutí registrace nebylo napadeno. Takovou situaci řešil poprvé až ve věci stěžovatelky. Protože nešlo o odklon od předchozí judikatury, nemusel volební senát Nejvyššího správního soudu postupovat podle ust. § 17 odst. 1 s. ř. s. a nemusel postoupit věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Nedošlo tedy k odnětí zákonnému soudci. Ve věci rozhodoval soud, do jehož výlučné pravomoci posouzení aktivní legitimace náleželo, a své rozhodnutí řádně odůvodnil.

8. S ohledem na námitku stěžovatelky, že jí bylo upřeno právo na přístup k soudu, se Ústavní soud zabýval i použitým výkladem aktivní legitimace stěžovatelky. Zákonodárce v § 65 zákona o volbě prezidenta republiky vymezil dva okruhy navrhovatelů, kteří se mohou domáhat soudního přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci přezkumu registrace kandidátní listiny. Rozhodnutí o odmítnutí kandidátní listiny mohou u soudu napadnout „navrhující poslanci, navrhující senátoři, navrhující občan a kandidát uvedený na kandidátní listině, která byla odmítnuta“ (§ 65 odst. 1 citovaného zákona). Okruh navrhovatelů oprávněných podat návrh proti rozhodnutí o registraci kandidátní listiny je stejný, ale již zde není zahrnut samotný kandidát (§ 65 odst. 2 citovaného zákona). Z porovnání s § 66 citovaného zákona, který přiznává aktivní legitimaci k podání návrhu na neplatnost volby prezidenta republiky nejen navrhovatelům podle § 65 odst. 2 citovaného zákona, ale každému

občanu zapsanému do stálého či zvláštního seznamu voličů, vyplývá, že zákonodárce chtěl odlišit soudní přezkum výsledků registračního řízení a soudní přezkum výsledků voleb. Aktivní legitimaci k soudnímu přezkumu registračního řízení přiznává jen účastníkům volební soutěže, kteří se jí aktivně účastní. Tedy navrhovatelům kandidáta nebo kandidátu samotnému, neboť ten je nositelem ústavně zaručeného práva ucházet se o přístup k volené funkci. Takové omezení dává smysl jednak proto, že se jedná o (potenciální) soupeře, a jednak proto, aby volby, jejichž termín již byl stanoven, nebyly zmařeny takovým počtem žalob, které by Nejvyšší správní soud ani nebyl schopen včas projednat a rozhodnout. Výklad aktivní legitimace nabízený stěžovatelkou by umožnil velmi lehce obejít zákon a stát se aktivně legitimovaným navrhovatelem podle § 65 odst. 2 citovaného zákona jen podáním naprosto formálního návrhu na registraci kandidátní listiny u Ministerstva vnitra. Podmínka podání návrhu na soudní přezkum odmítnutí registrace použitá Nejvyšším správním soudem v usnesení Kesner II i v napadeném usnesení je tak logická a okruh potencionálních navrhovatelů v souladu se zákonem racionálně zužuje.

9. Stěžovatelka vytýká Nejvyššímu správnímu soudu, že jí nepřiznal aktivní legitimaci, ačkoli ve věci Kesner II Ing. Kesner disponoval 54 podpisy podporujících občanů, což je ve srovnání s požadovanými 50 000 podpisy stejně zanedbatelný počet jako u jednoho podpisu pro stěžovatelku. Dle stěžovatelky tak „vrácení do boje“ Ing. Kesnera bylo „stejně tak bezpečně vyloučeno“ jako u ní. V tomto postupu však Ústavní soud nespátřuje zásah do práva stěžovatelky na soudní ochranu. Ústavní soud již v předchozím bodu aproboval podmínku soudního přezkumu odmítnutí registrace. To je podmínka předvídatelná. K odmítnutí registrace kandidátní listiny však může dojít z naprosto nepředvídatelného množství důvodů. Ne vždy se musí jednat o tak, jak sama stěžovatelka uvádí, „zjevně beznadějná řízení“. Proto z hlediska ústavněprávního nelze Nejvyššímu správnímu soudu vytýkat, ponechává-li tento přezkum „beznadějnosti“ do vlastního řízení podle § 65 odst. 1 zákona o volbě prezidenta republiky.

10. Pokud jde o námitku stěžovatelky o zásahu do jejího práva podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců a do práva na přístup k voleným a jiným veřejným funkcím za rovných podmínek, i tu shledal Ústavní soud jako zjevně neopodstatněnou. Zákon o volbě prezidenta republiky jasně stanoví podmínky pro registraci kandidátní listiny. Stěžovatelka pak namísto 50 000 podpisů občanů podporujících její kandidaturu připojila pouze podpis svůj. Tento postup odůvodnila tím, že poslední den lhůty pro podání kandidátních listin jí poslanci a senátoři, s nimiž o jejich podpoře jednala, podporu odmítli. Za takové situace není možné uvěřit vážnosti vůle stěžovatelky na funkci prezidenta republiky skutečně kandidovat. Vždyť i své rozhodnutí nenapadnout odmítnutí registrace její kandidátní listiny odůvodnila tím, že „takový postup by byl zjevně nevážný, neboť nesporně nesplnila zákonné podmínky registrace své kandidátní listiny“, a vzbudil by „oprávněné podezření, že představuje jen formální podporu jejího návrhu, resp. její legitimace“. Ale naprosto stejně „oprávněné podezření“ budí i samotné podání kandidátní listiny, která „nesporně nesplnila zákonné podmínky“ pro registraci. V řízení před Ústavním soudem se stěžovatelka nedomáhá ochrany svého práva kandidovat. Domáhá se práva zpochybnit kandidaturu jiných, k tomu ji však chybí aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky. K zásahu do výše uvedených ústavně zaručených základních práv proto nedošlo.

11. Ústavní soud na závěr konstatuje, že zahrnul-li Nejvyšší správní soud do ústavní stížnosti napadeného procesního usnesení i tzv. *obiter dictum* (část VI., body 70 až 97), učinil

tak nepřipustně, vybočil tím z mezí soudního rozhodování a vstoupil na pole úvah, které soudní moci v dané procesní situaci nepřísluší.

12. Jak vyplývá z výše uvedeného, shledal Ústavní soud ústavní stížnost stěžovatelky zjevně neopodstatněnou, a jako takovou ji v souladu s § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu za požití argumentu *a minori ad maius* odmítl.

P o u ě n í : P r o t í u s n e s e n í Ú s t a v n í h o s o u d u n e n í o d v o l á n í p ř í p u s t n é .

V Brně dne 3. ledna 2018

Pavel Rychetský
předseda Ústavního soudu

Odlišné stanovisko Vojtěcha Šimíčka, Ludvíka Davida, Jaroslava Fenyka a Kateřiny Šimáčkové proti výroku usnesení sp. zn. Pl. ÚS 46/17

1. S usnesením pléna v této věci nesouhlasíme a uplatňujeme vůči němu podle ustanovení § 14 zákona o Ústavním soudu odlišné stanovisko. Máme totiž za to, že návrh neměl být odmítnut, nýbrž měl být věcně projednán a rozhodnut nálezem. K tomuto závěru nás vedou zejména následující úvahy.
2. Zákonná dikce [§ 89 odst. 4 SŘS a § 65 odst. 2 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky] jednoznačně stanoví, že proti provedení registrace kandidátní listiny se může „navrhující občan“ domáhat ochrany u soudu, tzn. zrušení registrace přihlášky jiného kandidáta. Gramatické znění tedy navrhovatele nijak neomezuje z hlediska toho, zda jeho vlastní registrace byla provedena či nikoliv.
3. V nyní projednávaném případě Nejvyšší správní soud uvedl (a většina pléna zjevně akceptovala), že (1.) zákonná úprava nezakazuje tzv. sebenominaci (bod 58) a (2.) stěžovatelka touto „sebenominantkou“ skutečně je. Absenci její aktivní legitimace proto Nejvyšší správní soud dovedl jen z okolnosti, že se samostatně nedomáhala soudní ochrany ve věci vlastní registrace. Jednoduše řečeno, v návrhu Nejvyššímu správnímu soudu výslovně nepodala petit obsahující dva výroky, nýbrž pouze výrok jeden.
4. Tento přístup Nejvyššího správního soudu pokládáme za velmi formalistický. Předně, ve shodě se stěžovatelkou se domníváme, že se nyní Nejvyšší správní soud odchýlil od právního názoru vysloveného ve věci *Kesner II*, kde také bylo dopředu jasné, že návrhu tohoto kandidáta soud nemůže vyhovět (měl jen 54 podpisů, což je principiálně stejná situace jako u stěžovatelky). Přesto se jím zabýval věcně. Pokud proto Ústavní soud nyní aproboval názor, že naděje Ing. Kesnera na registraci kandidátní listiny „byla jen hypotetická“, avšak stále zde „teoreticky byla“, domníváme se, že pokud tehdy navrhovatel v řízení před soudem ani netvrdil, že splnil podmínky pro registraci, není namístě hovořit – byť jen o hypotetické - naději na registraci kandidátní listiny. Tím se ovšem tento případ velmi podobá věci nyní rozhodnuté. Jakkoliv sice (ve shodě s většinou pléna) netvrdíme, že se Nejvyšší správní soud dopustil porušení stěžovatelkou tvrzeného práva na zákonného soudce tím, že neaktivoval rozšířený senát, považujeme jeho právní názor z hlediska zmíněné zákonné úpravy za natolik extenzivní, že ve svém důsledku stěžovatelce odepřel možnost plnohodnotného soudního přezkumu. Máme za to, že pokud by Nejvyšší správní soud skutečně vycházel z toho, že návrh stěžovatelky byl účelový a odporující smyslu dané soudní ochrany, pak jej mohl a měl zamítnout jako případ zneužití práva, nikoliv však z důvodu chybějící aktivní legitimace.
5. Nesouhlasíme proto s většinou pléna, která vykládá ustanovení § 65 zákona č. 275/2012 Sb. tak, že absolutně vylučuje poskytnutí soudní ochrany tomu, kdo brojí proti registraci jiného kandidáta (odst. 2), pokud stejná osoba (předtím či současně) nevyužila možnosti domáhat se ochrany proti odmítnutí vlastní kandidátní listiny. Jinak řečeno, cit. ustanovení je plénem vykládáno jako jakýsi vnitřně propojený „trychtýř“, kdy teprve využitím možnosti stanovené odst. 1 se zakládá aktivní legitimace podle odst. 2. Řešení, aprobované většinou pléna, totiž do budoucna nic neřeší, jelikož bude případně budoucí navrhovatele vést pouze k tomu, že kromě návrhu podaného podle ustanovení § 65 odst. 2 cit. zákona připojí *pro forma* i návrh podle odst. 1. Pokud proto bod 8 disentanovaného usnesení spatřuje *ratio* právního názoru v zúžení okruhu potenciálních navrhovatelů, jedná se o názor velmi nepřipadný až naivní.
6. Z procesního hlediska navíc tvrdíme, že otázka aktivní legitimace musí být – coby podmínka řízení - zřejmá hned na počátku každého řízení a je nelogické odvozovat ji teprve od toho, zda navrhovatel bude iniciovat řízení jiné a značně odlišné. Může ostatně dojít i

k situaci, kdy navrhovatel sice podá návrhy podle obou zmíněných odstavců, nicméně soud nejprve rozhodne o zamítnutí ochrany proti rozhodnutí o odmítnutí kandidátní listiny, čehož důsledkem zřejmě bude zánik aktivní legitimace v řízení proti provedení registrace jiných kandidátů. Jinak řečeno, nastane situace, kdy dříve existující aktivní legitimaci navrhovatel později pozbude. I tento závěr se bohužel podává z disentanovaného usnesení.

7. Největší výhrada, která nás vedla k předložení odlišného stanoviska, však spočívá v tom, že plnou akceptací závěrů obsažených v napadeném usnesení Nejvyššího správního soudu se Ústavní soud *de facto* zcela zbavil možnosti jakkoliv reagovat na v něm obsažené rozsáhlé tzv. *obiter dictum* (s výjimkou „pokárání“ za jeho nepřípustnost a excesivnost). Tím se totiž Ústavní soud jednak vyhnul povinnosti argumentačně reagovat na podstatnou část podané ústavní stížnosti, která právě na tuto část napadeného usnesení cílí, a jednak se vůbec nevyjádřil ke klíčové otázce, zda tentýž poslanec nebo senátor může navrhnout vícero kandidátů na prezidenta republiky. Výhradu vznášíme rovněž ke způsobu odůvodnění kritiky předmětného *obiter dicta*, které považujeme za nedostačující a povrchní. Pokud by Ústavní soud rozhodoval formou nálezu, mohl se podrobněji a závazně vyjádřit nejen k jeho obsahu, nýbrž i k jeho smysluplnosti.

8. Ústavní soud tak ve svém důsledku mohl navodit dojem, že s citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu souhlasí. Pokud by totiž většina pléna akceptovala řešení, s nímž jsme přišli, a které by spočívalo v rozhodnutí formou nálezu (byť zamítavého), vytvořil by se tím prostor pro vyjasnění si této otázky, bez čehož mohou být tyto prezidentské volby následně zpochybňovány jako nelegitimní či dokonce nelegální, a to v podstatě bez ohledu na jejich výsledek. Tomuto důsledku jsme chtěli předejít tím, že již nyní by se Ústavní soud k předmětné otázce jednoznačně vyslovil, aby k těmto pochybnostem nemohl být zavdán žádný rozumný důvod. Forma rozhodnutí, která získala většinovou podporu pléna, nicméně ve svém výsledku znamená, že řešení této právní otázky bylo pouze (a podle našeho názoru zcela zbytečně) odsunuto na pozdější dobu. Soudy však mají rozhodovat tak, aby pochybnosti odstraňovaly, a ne je potvrzovaly či násobily.

3. ledna 2018

Vojtěch Šimíček

Ludvík David

Jaroslav Fenyk

Kateřina Šimáčková